

[Elmqvist.]

denne Retning ogsaa har været fremsat af mine Partifæller, men at den højtærede Minister — det er mig ganske uforstaaeligt hvorfor — har holdt paa at ville have Udvalgelsesretten. Vi maa saa trøste os med, at Formanden udnævnes efter en indhentet Udtalelse af Retternes Præsidenter. Jeg ved ikke, hvad der skal ligge i dette Ord „Udtalelse“. Jeg haaber, at det skal forstaaes saaledes, at Ministeren vil bede Præsidenterne udtale sig, og det vil vel sige lade Præsidenterne indstille en eller flere Dommere, som Ministeren saa vil vælge imellem. Jeg beder den højtærede Minister venligst meddele mig, om denne Forstaaelse er rigtig. Er den rigtig, og vil Ministeren praktisere Loven paa den Maade, at han lader Præsidenterne indstille flere, som han kan vælge imellem, vil baade mit Parti og jeg føle os meget tilfredse dermed.

Det andet Medlem af Domstolen skal være en af Centraladministrationens Embedsmænd; det fremgaar af Bemærkningerne. Jeg skal kun derom sige, at jeg tror, at det havde været heldigere, om ogsaa dette Medlem havde været en Dommer. Jeg tror, at det er en fæl Uriaspost at sætte en Embedsmand paa; det bliver ingenlunde behageligt for en Kontorchef eller en Departementschef eller andre Embedsmænd i Administrationen. At blive Medlem af denne Domstol kan maaske medføre mange Bebrejdelser over for ham i Fremtiden, fordi der vil være Folk, som ikke vil være tilfredse, enten fordi de vil mene, at der er dømt for strengt, eller ogsaa fordi de vil mene, der er dømt for mildt. Men det, forstaar jeg, er der ikke noget at gøre ved.

Saa er der endelig et andet Spørgsmaal, jeg vil omtale. Det er Fradømmelsen af Pensionen. Maa jeg først der sige, at vi hilser fra mit Partis Side med stor Glæde, at dette Spørgsmaal nu kan gøres til Genstand for Appel. Det vilde have været en stor Brist ved Loven, om denne Ret, som er givet Tjenestemændene ved Tjenestemandsløven, var blevet frataget dem. Det er jo en meget haard Straf, hvis man bliver frakendt sit Embede og tillige sin Pension, og det er særlig haardt, naar man ser paa den Del af Pensionen, som vedkommende selv har indbetalt 5 pCt. af Grundlønnen til; det er jo som Regel ca. Halvdelen. Jeg har aldrig rigtig kunnet forstaa Retfærdigheden i de Regler, hvorefter baade Statstjenestemænd og Kommunal-tjenestemænd, naar de har gjort sig skyldige i en i den offentlige Mening værdiløse Handling, bliver fradømt Pension,

baade for saa vidt angaar det offentlige Bidrag til denne og deres eget Bidrag. Jeg kan forstaa, at de bliver frakendt deres eget Bidrag til Brug for Erstatning, hvis de har besveget det offentlige, men hvis de har begaaet en Forbrydelse, som ikke afføder noget Erstatningskrav, har jeg aldrig forstaaet, at man fratager dem det, de selv har indbetalt. Hvis man ellers straffer en Mand for en Forbrydelse, der ikke medfører Erstatningskrav, kasserer man dog ikke hans Livsforsikringspolice, den faar han Lov til at beholde. Men de 5 pCt. er jo i Virkeligheden en Livsforsikringspræmie.

Det var en indskudt Bemærkning foranlediget af dette, at man altsaa kan frakende en Tjenestemand hans Pension, en meget haard Straf, naar ogsaa hans eget Bidrag hertil bortfalder. Jeg vil derfor ogsaa gerne udtale Haabet om, at det kun bliver i meget alvorlige Tilfælde, de Tilfælde, hvor der slet ingen Undskyldning foreligger, at hele Pensionen saaledes frakendes en Tjenestemand.

Til sidst har jeg nogle Bemærkninger angaaende det særlige Udvalg, som Ministeren vil nedsætte. Den højtærede Minister var inde paa det her i Dag i sin Forelæggelsestale og mere indgaaende i sin Forelæggelsestale i Folketinget. I Folketinget sagde Ministeren, at det var Meningen at nedsætte et saadant Udvalg, og det var Ministerens Hensigt — det staar Spalte 498 i Folketingets Forhandlinger —, at dette Udvalg kun skal „afgive en Indstilling vedrørende det Skridt, der bør foretages over for den paagældende“ — det vil sige over for Tjenestemænd i koncessionerede Selskaber og alle de Tjenestemænd, som ikke falder ind under denne Lov, samt tillige de private Virksomheder, der ønsker deres Tjenestemænds Forhold bedømt —, og saa føjer Ministeren til: „men der er næppe Grund til Frygt for, at denne Indstilling, navnlig hvis den afgives til Offentligheden, ikke bliver fulgt“. Altsaa, Ministeren vil administrativt nedsætte et Udvalg, og Ministeren gaar ud fra, at naar dette Udvalg har bedømt en Sag og afgivet en Indstilling, saa er der næppe nogen Tvivl om, at denne Indstilling, f. Eks. om Afskedigelse, bliver fulgt. Naar dette er Tilfældet, maa man i høj Grad spørge: Efter hvilke Regler skal dette Udvalg arbejde? Og der siger Ministeren: „Ogsaa for Udvalget“ — det er ikke det, der forbavser mig — „bør der være Adgang til personligt Fremmøde, eventuelt under Ledsagelse af en Tillidsmand, men“ — og nu kommer det, der forbavser mig — „Behandlingsformen maa naturlig-